

[Per Hækkerup.]

et andet Europa end det Europa, der består af de seks. Jeg skal ikke underkende — det tror jeg nok er en almindelig opfattelse i mit parti — at var der kun tale om de syv, altså var der kun tale om det, der er utænkeligt, en dansk enegang ind i fællesmarkedet, så ville ikke mindst de politiske overvejelser være det, der stærkest ville føre mig til at sige nej, men i det øjeblik Storbritannien kommer med, og i det øjeblik to nordiske lande slutter sig til og man på det økonomiske område forhåbentlig får ordninger med de andre EFTA-lande, så sker der en total ændring af det billede, der danner sig af det vesteuropæiske samarbejde, og det er ud fra den synsvinkel, man skal bedømme også de videregående politiske perspektiver.

Jeg er altså enig i, at man ikke skal søge at opbygge overnationale institutioner på det politiske område, i hvert fald ikke i den fremtid, vi kan overskue. Men der er i denne forbindelse én betragtning, jeg gerne vil gøre gældende med hensyn til politiske institutioner, og det er den, at selv om vi i øjeblikket har et europæisk parlamentarisk organ, der omfatter de seks landes økonomiske virksomhed, så må vi konstatere — og det er ikke mindst ud fra en politisk betragtning overordentlig værdifuldt og nødvendigt at konstatere det — at sådan som opbygningen er for nærværende i Fællesskaberne på det økonomiske område, hvor de har overnationale institutioner, er det parlamentariske element næsten uden betydning. Det vil være af afgørende betydning, synes jeg, for skabelsen af et fremtidigt Europa, at man styrker de folkevalgte organer. Jeg ved godt, at de høje udenrigsministre, finansministre og landbrugsministre vil betragte sig som repræsentanter for folkestyret, men det er en lidt begrænset repræsentation i hvert fald personmæssigt, der her er tale om, og jeg tror, man skal forstå, at det er ikke tilstrækkeligt at bygge det europæiske samarbejde på suveræne regeringer. Det er nødvendigt, at man får en repræsentation for parlamenterne til at tage aktivt del i den integrationsproces, for at bruge dette skrækelige udtryk, der her er tale om. Selv om det altså ikke direkte vedrører det politiske samarbejde, ville jeg alligevel gøre den bemærkning i håb om, at regeringen i de fortsatte drøftelser i Bruxelles vil have dette

for øje, når det drejer sig om vort medlemskab af Fællesskaberne.

Jeg skal derefter vende mig til Det mellemste Østen og sige, at her kan jeg i det store og hele tilslutte mig udenrigsministerens bemærkninger. Jeg har kun to ting, jeg vil spørge udenrigsministeren om. Den ene er: det danske kontingent, som jeg forstår regeringen er villig til at sende til en eventuel FN-styrke — en genindsættelse, må man vel sige, af en FN styrke i dette område — vil, så vidt jeg har forstået af forskellige udtalelser, have en noget anden karakter end den politimæssige styrke, vi f. eks. opretholder på Cypern. Der vil i højere grad, hvis det skal tilfredsstille Israels sikkerhedsbehov, blive tale om egentlige militære styrker med en betydelig stærkere bevæbning end den, vi hidtil har haft i vore FN-styrker. Jeg vil gerne spørge ministeren: er dette taget i betragtning? Ikke fordi vi ikke mener, at vi skulle være parat også til det, men jeg vil gerne høre, om det er indgået i de drøftelser, jeg forstår der har været.

Dernæst vil jeg lige benytte lejligheden til at understrege, at vi har jo stadig en FN-styrke stående på Cypern, og det vil vi også gerne fortsætte med at have, så længe det er nødvendigt set ud fra et FN-synspunkt, men det er nødvendigt at rejse spørgsmålet, om man gør tilstrækkelig meget for at skabe den politiske løsning af Cyperns problematik, som gør den fortsatte opretholdelse af en FN-styrke nødvendig.

Så har jeg tilbage to problemer, og dem vil jeg gerne behandle på grundlag af et ejendommeligt dokument, der er kommet mig i hænde. Det er en artikel i et blad, der hedder „Liberal“, og så vidt jeg ved, er det førende tidsskrift for partiet venstre. Artiklen er publiceret engang i december måned. Forfatteren er redaktør Per Møller, MF. Jeg ser, det ærede medlem ikke er til stede, men han kan få mine bemærkninger refereret bagefter.

Artiklen indledes med følgende:

„Ud fra en snæver betragtning kunne regeringen og regeringspartierne måske være fristet til at føle tilfredshed med den udenrigspolitiske kurs, socialdemokratiet har fulgt i sin tid som oppositionsparti. Den har nemlig afsløret en holdning, der kun kan karakteriseres som ansvarsløs.